

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗ.

Τιμάται, κατ' έτος δίσηλα 2, καθ' εξαμηνίαν 1, κατὰ τριμηνίαν 1/2, προπληρωτέα.
Εκδίδεται άπαξ τής εβδομάδος, άπροσδιορίστως. — Τιμή καταχώρησης, ό στίχος λεπτά 15.

ΕΛΛΑΔΑ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 12 Μαΐου 1851.

Ειδοποίησις.

Οι άσπονδοι έχροί τών δικαιωμάτων του λαού και τής πατρίδος, τó πάν αναιδώς επεχείρησαν και εξακολουθούσι με περισσοτέραν λύσαν να ενεργώσι, διά να φθάσωσιν εις τόν καταστρεπτικόν σκοπόν των, την άσεβή καταπάτησιν του ιερού δικαιώματος του εκλέγειν. Ο ανεξάρτητος τύπος δεν έπαυσε του να στηλιτεύη και στιγματίζη τά παράνομα, τά αυθαίρετα, τά άνανδρα και άτιμα μέσα, τά όποια ή εξουσία και τά περι αυτήν βδελύγματα έβαλαν εις ενεργειαν, όπως αποβάλωσι μεν τους εις τόν εκλογικόν κατάλογον πρότερον εγγεγραμμένους, καταστήσωσι δε αδύνατον την εις αυτόν εγγραφην εκείνων, οτινες έφετος εξήτησαν την άνάγκησιν του εκλογικού δικαιώματος των.

Όσοι, έπειτα από πολλούς μόχθους, ήδυνήθησαν να υπερβώσι τόν μέγαν φραγμόν, τόν όποιον ό έπαρχος, τó ανθρωπόμορφον τούτο τέρας, έθεσεν εις τά περιοχικά συμβούλια, απαντών εις μεγαλητέρους και ανυπερβλήτους εις τó ληξιαρχειον και εις τó επαρχιακόν συμβούλιον. Είπαμεν, και τó κοινόν τής Κεφαλληνίας γνωρίζει ότι δεν είπαμεν καμμίαν υπερβολήν, ότι χωρικοί, έρχόμενοι από εξ και οκτώ ώρας μακράν, αναγκάζονται να μένωσιν εις την πόλιν πολλές κατά συνέχειαν ημέρας, και πάλιν να πηγαίνωσιν εις τά χωρία των και να επιστρέφωσιν, έωςού καθυποβληθώσιν εις την εξέτασιν του προσόντος τών γραμμάτων και λάβωσι τó αποδεικτικόν τής εηλικιότητός των· ότι πολλοί απεβρίθθησαν ως αγράμματοι, αν και απ' αρχής μέχρι τέλους ιδιόχειρως συνέταξαν τās αναφοράς των και προς τόν έπαρχον και προς την επί του καταλόγου επιτροπήν· ότι τó ληξιαρχειον άρνείται τó πιστοποιητικόν τής εηλικιότητος εις ανθρώπους υπερβαίνοντας τά τεσσαράκοντα και πενήκοντα έτη, διότι οι προταθέντες παρ' αυτών μαρτυρες δεν προσδιώρισαν μετά θετικότητος

και ακριβείας τó έτος τής γεννήσεως, τόν άνάδοχον, τόν ιερέα, αν ζώσιν ούτοι, και πού εύρίσκονται, και πολλές την ημέραν, καθ' ην έτελέσθη τó μυστήριο του εκπίσματος.

Άλλ' όλα τά προσκόμματα ταύτα, και μυρία άλλα, παρεμβαλλόμενα καθ' εκάστην, δεν έσχυσαν να χαλαρώσωσι την ενεργειαν των συμπολιτών μας, αν και τους έπεισαν πληρέστατα, ότι ή εξουσία, στηριζομένη εις την υλικήν και κτηνώδη ισχύν της, απέφασιν ήδη να μεταχειρισθή άυστόλως πέν ανήμιτον μέσον εις την παραβίασιν και καταπάτησιν παντός δικαιώματος των.

Ναι, συμπολίται, ή επιμονή και σταθερότης μας, απέναντι τής απελπιστικής ταύτης θέσεως, τιμή μεγάλης τόν γενναίόν σας χαρακτήρα. Εγκαρτερήσατε λοιπόν μέχρι τέλους. Η προθεσμία διά την προσαγωγήν των αποδεικτικών τών προσόντων λήγει την 19 του τρέχοντος Μαΐου π. ε.—Σπεύσατε, εντός τών όλγων τούτων ημερών, να παρουσιάσητε τās αιτήσεις σας. Παρουσιάσατε εις την επί του καταλόγου επιτροπήν όσα ήδυνήθητε να λάβητε αποδεικτικά. Γνωστοποιήσατε εις αυτήν ποίαι άρχαι παρνόμως σās ήρνήθησαν ή κρατούσι τά άλλα. Διαμαρτυρήθητε, και ετοιμάσθητε διά τās εκκλήσεις σας προς τó δικαστήριο. Διά τās εκκλήσεις ταύτας μένουσι πέντε ημέραι μετά την δημοσίευσιν του εκλογικού καταλόγου. Η εις τó γραφείον του Χωρικού έργαζομένη δημοτική επιτροπή δεν θέλει παύσει του να σās χορηγήση μέχρι τέλους πāsαν δυνατήν σύμπραξιν.

Δίκη του Κ. Μ. Κουρβισιάνου.

Είπαμεν επανειλημμένως, και άπας ό ανεξάρτητος τύπος κατὰ την αυτήν έννοιαν εξέφράσθη, ότι, εν μέσω τής φρικτής και μανιακής αντιδράσεως, ήτις υπέρποτε ήδη καταμαστίζει την πολυπαθή Κεφαλληνίαν, και άπασαν την Επτάνησον, ούδε τó άσυλον αυτό τής δικαιοσύνης έμεινεν άμόλυτον και άνόθευτον, αλλά και αυτό ακόμη κατεπατήθη παρ' των άσπονδών, και κατήντησε μέσον πολιτικών εκδικήσεων και καταδυσών. Τά παραδείγματα, ούτωχός, είναι πολυάριθμα ως προς τούτο. Είς αυτά προστίθεται ήδη και άλλο,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α13441.44005

του όποιου τó αναιδής, και άπάνθρωπον, και σκανδαλώδες, πñν όριον υπερβαίνει.

Τό κοινόν γνωρίζει, ότι ποινική δίκη, έγερθείσα αύτεπαγγέλτως, κατόπιν παραπομπής του διευθυντού τής αστυνομίας, ήτον εκ μέρους εις τό πλημμελειοδικείον, εναντίον του συναδελφού ήμών, Κ. Μιλτιάδου Κουρβισιάνου. — Διατί; — Διότι, καθ' ήν περίπτωσιν ή αστυνομία, πράττουσα παράνομον και βανδαλικόν έργον, κατέκλεισε τό γραφείον του Χωρικού και τό ιδιόκτητον οίκημα του Κ. Κουρβισιάνου, διά νά μή πανηγυρισθ ή εντός αύτου, ως επρόκειτο, κατά την 25 Μαρτίου, ή ήμέρα τής εθνικής ήμών ανεγέρσεως, ό αύτός Κ. Κουρβισιάνος, ανεφέρθη δι' αναφοράς του προς την αστυνομίαν, και διεμαρτυρήθη κατά τής αυθαιρεσίας, άπαιτήσεως ένταυτά τήν άπελευθέρωσιν του γραφείου και του οικήματός του.

Κατόπιν μιάς άναβολής τήν όποιαν έλαβεν ή δίκη αύτη, ένεκα προσθήκης εγγράφων εκ μέρους του εισαγγελέως, ήλθε τέλος πάντων ή δικάσιμος ήμέρα, ήτις ήτον ή 8 του ένεστώτος μηνός.

Ήτον ήδη ή 9 ώρα τής πρωίας, ότε πολυάριθμον και υπέρποτε πολυπληθές άκροατήριον συνέβρευσεν εις την αίθουσαν του δικαστηρίου, άνυπόμονον ν' άκούσ ην την προκειμένην συζήτησιν.

Άμκ ή δίκη εκκλήσθη, και ό υπόδικος Κ. Κουρβισιάνος και ό υπερασπιστής αύτου Κ. Γεώργιος Τυπάλδος επαιρουσιάσθησαν, ό δικαστής Κ. Σπ. Αχλαπόρτας διέηλθε τήν εξαίρεσιν του, επί τώ λόγω ότι, προσβολής άλλους υπό του Χωρικού, του όποιου εις τών συντακτών είναι ό υπόδικος Κ. Κουρβισιάνος, δέν επεθύμει, — αν και δέν διετάρει, ως ειπε, καμμίαν δυσμένειαν, — νά ήναι δικαστής επί τής προκειμένης υποθέσεως. Τήν εξαίρεσιν ταύτην άντέκρουσαν και ό υπερασπιστής και ό υπόδικος, ειπόντες, ό μèn πρώτος ότι, εάν ό δικαστής, καθώς διαβεβαιώνει, δέν διατηρή εις την ψυχήν του μνησικακίαν, ένεκα τής προσβολής τήν όποιαν θεωρεί εις έξυπνόν γενομένην παρά του Κ. Κουρβισιάνου, ουδέν αίτιον υπάρχει εξαίρεσεως, και ότι ή υπεράσπισις, εις τήν όποιαν κυρίως άνήκε τό δικαίωμα τής εξαίρεσεως, ουδεμίαν δυσκολίαν έχει νά τόν δεχθ ή ως δικαστήν ό δέ δεύτερος, ότι ανεξαρτήτως τών λόγων τούτων, επί του δικαιώματος τής αθωότητός του στηριζόμενος, δέν έννοεί ποσώς νά κάμ η ουδεμίαν εξαίρεσιν. Άλλ' ό δικαστής, λόγω τάχ ή άδροφροσύνης, — τής άδροφροσύνης εκείνης, έννοείται, ήτις ιδιάζει εις την εύσυνείδησιν των όργάνων του Κ. Σπαρταίνη, και εις την εξέχουσιν μάλιστα εύσυνείδησιν του Κ. Αχλαπόρτα, — επέμεινεν εις την εξαίρεσιν του, ήτις, καθυποβληθείσα άμέσως, κατά τόν νόμον, εις τόν πρόεδρον των δικαστηρίων, απερίβηθη. Επομένως, ό δικαστής προσήλθε εις την εξέτασιν, άφού, ένεκα τής επανηγήσεως πληθός του άκροατηρίου, ήναγκάσθη νά μεταβή εις την εύρεϊαν αίθουσαν του έγκληματικού δικαστηρίου.

Ο Κ. Κουρβισιάνος, προσκληθείς νά δώσ ην ήθεσιν του, επανέλαβεν ούσιωδώς ό,τι και διά τής αναφοράς του ειχεν εκθέσει ως προς την αυθαιρεσίαν τής αστυνομίας, ειπών προσέτι, ότι ήτον ελεύθερος νά δώσ ην όποιον ένόμιζε χαρακτήρα εις την πράξιν αύτης, και

ότι, τούτο πράξας, δέν δύναται κατ' ουδένα τρόπον ως ένοχος νά θεωρηθ ή.

Μετά τήν ήκθεσιν του υπόδικου, ό δικηγόρος Κ. Γεώργιος Τυπάλδος, λαβών τόν λόγον, και πριν προσήλθε εις την συζήτησιν τής ούσίας, υπεστήριξεν ότι, επειδή πρόκειται περί κατηγορίας γενομένης αύτεπαγγέλτως, και επειδή προσέτι τό κλητήριο έγγραφον δέν αναφέρει ρητώς τήν πράξιν περί τής όποιας γίνεται ή κατηγορία, ουτε τό άρθρον του ποινικού νόμου, τό όποιον πρόκειται νά εφαρμοσθ ή, πρέπον και νόμιμον είναι, πρώτος ό εισαγγελεός ν' άγορεύσ ην και νά εκφέρ η ρητώς τούς λόγους τής κατηγορίας.

Τήν ένστασιν ταύτην άντέκρουσεν ό εισαγγελεός, ειπών, ότι ή κατηγορία δέν έγεινε παρ' αύτου, αλλά παρά τής αστυνομίας, και ότι, δύναμει παραδεδεμένου δικαστικού έθίμου, αύτός, κατά τοιαύτην περίπτωσιν, άλλο δέν όφείλει ειμ ή, κατά τά εξαγόμενα τής συζητήσεως, νά κάμ η τά συμπέρασματά του.

Τό δικαστήριο, παραδεχθέν τήν ένστασιν του εισαγγελέως, απέρριψε τήν πρότασιν του δικηγόρου τής υπερασπίσεως.

Ακολούθως, ό δικηγόρος Κ. Τυπάλδος μετέβη εις προομιανόν τι ζήτημα, αποβλέπον τήν δικαιοδοσίαν του πλημμελειοδικείου, υποστηρίζας ότι, επειδή πρόκειται περί κατηγορίας επί εξυβρίσει αρχής, και επειδή αί εκφράσεις εις τας όποιας ό έγκληματικός ουτός χαρακτήρ προσάπτεται δέν εξετέθησαν μόνον διά τής αναφοράς προς την αστυνομίαν, άλλ' ένταυτά και διά του τύπου, καθ' όσον ή προκειμένη αναφορά εδημοσιεύθη διά του 35 αριθμού του Χωρικού, τό δικαστήριο τούτο πρέπει νά κηρυχθ ή ανακμόδιον και ότι, αν άφορμ ή ποινική καταδιώξεως υπήρχεν, ό κατηγορούμενος έπρεπε νά παραπεμφθ ή ένώπιον των όρκωτών, κατά τας διατάξεις του περί τύπου νόμου.

Τό δικαστήριο, χωρίς ν' αποφανθ ή επί του ζητήματος τούτου, ειπεν ότι επιφυλάττεται νά λάβ η αύτό ύπ όψιν μετά τήν διεξαγωγήν τής δίκης, διά τής άποφάσεώς του. Εν τούτοις, προσεκάλεσε τόν δικηγόρον τής υπερασπίσεως Κ. Τυπάλδον νά λάβ η τόν λόγον επί τής ούσίας τής υποθέσεως.

Ο Κ. Τυπάλδος, λαβών τόν λόγον, εξέτασεν υπό πολιτικήν συνάμα και νομικήν όψιν τήν προκειμένην υποθέσιν, και δι' αναπτύξεως ακριβούς των γεγονότων και σειράς ισχυρών επιχειρημάτων υπεστήριξεν, ότι αίτιον τής παρούσης δίκης δέν είναι κανενός νόμου ή παράβασις, αλλά τά εθνικά και ελεύθερα φρονήματα του υπόδικου, ένεκα των όποιων, εν καιρώ τής ένεσώσης αντιδράσεως, και εις άλλας διαφόρους υπεβλήθη καταδιώξεις. Ύπεστήριξε προσέτι, και επί τή βάσει δημοσίων εγγράφων διά τής μεγαλύτερας αναργείας απέδειξεν, ότι αί πράξεις τάς όποιας ό Κ. Κουρβισιάνος ως αυθαιρέτους και παράνομους επαραστήσ ην, ήσαν τωόντι τοιαύται, άσυνήθιστοι αληθώς και εις τά πλέον άπόλυτα και τυραννικά κράτη και ότι, ανεξαρτήτως τούτου, ό Κ. Κουρβισιάνος ειχε τό άδικολογητέον δικαίωμα, τό όποιον έχει πäs πολίτης, νά χαρακτηρ ή, είτε δημοσίως, είτε ιδιαιτέρως, είτε προφορικώς, είτε έγγραφως, τας πρά-

ξεις τής εξουσίας, κατά τό φρόνημά του. Επομένως εξήτησε τήν αθώωσιν του υπόδικου.

Μετά τήν άγορεύσιν ταύτην, ήτις διήρκεσε δύο περίπου ώρας, και ήτις συνεκίνησε βαθώς τό άκροατήριον και κατήσχυσε τήν εξουσίαν, ό λόγος έδόθη εις τόν εισαγγελέα Κ. Τσελάτην.

Τό κοινόν, συγκεκινημένον ήδη από τήν ισχύν των λόγων τής υπερασπίσεως και από τήν ένάργειαν τής αθωότητος του υπόδικου, και άγανακτούν κατά τής άπανθρώπου διαγωγής τής προσκινόντως στιγματισθείσης εξουσίας, ουδεμίαν επιθυμίαν ειχε ν' άκούσ ην τό όργانون ταύτης, τόν εισαγγελέα Κ. Τσελάτην, επαναλαμβάνοντα τας άπανθρώπους ταύτης υπαγορεύσεις, και ήρχισεν ν' άπέρχεται τής αίθούσης. Άλλά περιέργειαις έκαμε πολλούς νά διαμείνωσιν έτι εις τό άκροατήριον.

Ο Κύριος ουτός, εν έλλείψει λόγων και επιχειρημάτων, κατέφυγεν εις τας προσβολάς και δολίους εκείνας εισηγήσεις, αίτινες είναι ήδη συνήθεις εις τήν ληστρικήν και άπάνθρωπον έκείνην συμμορίαν, τήν όποιαν άπεστάλη έδω νά ύπηρετή η τυφλώ, και εις τής όποιας τας θελήσεις είναι ψυχ ή και σώματι παραδεδομένος. Του επονειδίστου τούτου έργου του δείγμα τρανώτερον δέν ήδύνατο νά δώσ η, ειμ ή εξυβρίζων τό κοινόν, τό όποιον παρίστατο εις τό άκροατήριον, και άπαντα τόν λαόν. —

« Η καταδιώξις, λέγει, του Κ. Κουρβισιάνου έχει τήν ύποστήριξιν τής κοινής γνώμης τής γνώμης των όλίγων, των φίλων τής τάξεως, και όχι των ανθρώπων εκείνων οίτινες κοιμώονται εις τόν γαμπά! ουτοι δέν έχουσι συμφέρον εις τήν κοινωνίαν! » — Αξιόλογα, Κ. Τσελάτη! Καλήτερα δέν ήδύνασο βέβαια νά παραστήσ ης τό επικρατούν φρόνημα τής ληστρικής συμμορίας εκείνης, τήν όποιαν αίσχρως και τυφλώς όμμασιν ύπηρεταί, και ήτις καταγίνεται ήδη, διά τής σφαγιάσεως του έκλογικού καταλόγου, εις τήν όποιαν και αί ιδιαικί σου χείρες δέν είναι άμέτοχοι, νά καταδικάσ ην χιλιάδας λαού εις παντοτεινήν ειλωτείαν! Δέν πκαρξενόμεθα ποσώς διά τά αντικειμενικά και άπάνθρωπα φρονήματα τά όποια έτόλμησες νά εκφράσ ης διότι τοιαύτα είναι τά φρονήματα των δεσποζόντων και των όργάνων των, ουδέ ήθελαν έδω σ ή αποστείλει ουτοι, εάν δέν ήσαν βέβαιοι ότι επί τή βάσει τούτων θέλεις ενεργεί. Σ' ευχαριστούμεν μάλιστα, ότι παρόσιας εξέφρασεσ εκείνο, τό όποιον οί άνώτεροί σου, καίτοι πράττοντες άπανθρώπως, προσπαθούσι ταρτουφικώς νά καλύπτωσι διά παντός είδους μωρολογημάτων. Τί θέλουσιν ειπεί τώρα ό φίλος του Αξού και ό αρχισυντάκτης του Κ. Ουάρδος, των όποιων οί λόγοι είναι τόσο ενυμενείς προς τους χωρικούς, και των όποιων, διά μιάς φράσεώς σου, απεκάλυψες πληρέστατα τήν με χρυσά λόγια κεκαλυμμένη άπανθρώπιαν!

Μετά τήν σκανδαλώδη ταύτην βλασφημίαν, μετά τήν εξυβρίσιν ταύτην του λαού, ό Κ. Τσελάτης προσήλθε εις τό συμπέρασμα του. Ειπεν, ότι θέλει αποδείξει νόμιμον τήν κατηγορηθείσαν διαγωγήν τής αστυνομίας, ότι, και κατ' όσον ό ύπόδικος, ό κατηγορούμενος δέν ήδύνατο νά τήν χαρακτηρ ή, να τήν χαρακτηρ ή, ότι πολλά έχει νά ειπ η κατά τής διαγωγής του κατη-

γορουμένου Κ. Κουρβισιάνου, και προς άπόκρουσιν τής υπερασπίσεως.

Αφού εξέθεσε τό σχέδιον τούτο τής κατηγορίας, καθείς επερίμενε νά άκούσ ην άνάπτυξιν του. Άλλ' όχι! ό Κ. εισαγγελεός δέν ένασχολείται περαιτέρω. Και διατί άρά γε νά προσή περαιτέρω; Διά τους όλίγους εκείνους φίλους τής τάξεως; Άλλ' αύτοι είναι ήδη εκ των προτέρων πεπεισμένοι!... Διά τους πολλούς, οίτινες κοιμώονται εις τόν γαμπά; Άλλ' ουτοι, κατά τήν ιδέαν του Κ. εισαγγελέως, ουτε δικαίωμα ουτε γνώμην πρέπει νά έχωσιν εις τήν κοινωνίαν!...

Επομένως, ό Κ. εισαγγελεός έκλινε τόν αυχένα και ανεχώρησεν! ό δέ δικαστής, αποποιηθείς ν' άκούσ ης τας παρατηρήσεις, τας όποιας έπροτίθετο νά κάμ η ό δικηγόρος τής υπερασπίσεως, άπήλθε και ουτω διελύθη ή συνεδρίασις.

Τό κοινόν, αν και εκ των προηγουμένων ήτον ήδη εις θέσιν νά συμπεράν η βασιμώς περί τής εκθέσεως τής δίκης, δέν υπέθεσεν όμως τοσαύτην αναιδ ή αυθαιρεσίαν, όποιαν έμελλε μετά δύο ήμέρας νά ιδ η. Ας φαντασθ ή τις εκ τούτου όποια εστάθη ή εκπληξις και ή άγανάκτησις του, ότε, κατά τήν 10 Μαΐου, είδε σμήνος χωροφυλάκων νά φέρωσιν εις τά δεσμοτήρια τόν Κ. Κουρβισιάνον, καταδικασμένον, διότι απεκάλεσε παράνομον και αυθαίρετον μίαν αυταπάδεικτον τοιαύτην πράξιν τής αστυνομίας, εις δεκατεσσάρων μηνών φυλάκισιν!

Τοιαύτη σκληρά και αναιδής αυθαιρεσία δέν έχει βεβαίως ανάγκ ην σχολιάσεως! τό άπλούν άκουσμα αύτης αρκει νά καταδείξ η τόν βανδαλισμόν και τήν άπανθρώπιαν της. Ας ειπ η τις τώρα, ότι εις τήν Επτάνησον, υπό τήν προστασίαν των Άγγλων, δύναται νά υπάρξ η δικαστική ανεξαρτησία, ή καν έχνος παραμικρόν προσωπικής ελευθερίας και εγγυήσεως! Ας εξηγήσ η τις ήδη, ως εν παρόδω, και τό ιησουϊτικόν αίνιγμα τής εξαίρεσεως του δικαστού Κ. Αχλαπόρτα!

Ο καταδικασθείς Κ. Κουρβισιάνος θέλει βεβαίως, έντός τής όρισμένης προθεσμίας, παρουσιάσει τήν έκκλησίαν του εις τό επί τούτου αναθεωρητικόν δικαστήριο. Ήμεϊς δέν θέλομεν ήδη νά προεικάσωμεν περί τής άποφάσεως τούτου! αλλά δύναμεθα νά ειπώμεν από τούδε, επί τή βάσει των διατρεχόντων, ότι εις μάτην ζητεί τις πλέον δικαιοσύνην από δικαστήρια κατασταθέντα όργανα τυφλά τής έμπαιθείας των δεσποζόντων! ή δικαιοσύνη, θεωρηθείσα ως έγκλημα ρίζοσπαστισμοϋ, πρό πολλού κατεδιώχθη και εξωρίσθη, και ουδέ σκιά αύτης φαίνεται πλέον!

Επί του προκειμένου επιφυλαττόμεθα νά επανέλθωμεν ακολουθώς.

Εν τούτοις, είναι ανάγκ η υπομονής και καρτερίας! Εύρισκόμεθα ήδη εις τόν άγωνα του μαρτυρίου. Ας διέλθωμεν και τούτον γενναίως, και τά παθήματα ήμών δέν θέλουσιν άποβ ή μάταια προς τήν σωτηρίαν τής πατρίδος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΛΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΚΕΝΤΡΙΚΗΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ

Αναιδής άγυρτία τοῦ Κ. Ουάρδου.

Ένθυμούνται όλοι, ότι, πρό τινων ἤδη ἡμερῶν, ὁ αντιπρόσωπος τῆς προστασίας Κ. Ουάρδου, ἀποτευνόμενος πρὸς τινὰς βουλευτάς τῆς Ἑπτανήσου, καὶ θέλων νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 2 Ἀπριλίου πρᾶξι τῆς δούλης αὐτοῦ Γερουσίας, διὰ τῆς ὁποίας πᾶσα δημοτικὴ ἐλευθερία ἐδεδεσμεύθη καὶ παρεδόθη εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ αὐθαιρέτου, ἀνέφερον, ὡς παράδειγμα τάχα, τὴν ἔλλειψιν δημοτικοῦ συμβουλίου εἰς τὴν περιοχὴν Θηναίας, εἰπὼν, μὲ τὴν συνήθη του ὑποκρισίαν καὶ ἀναιδείαν, ὅτι ἐπρόκειτο, μεταξὺ τῶν ἄλλων, νὰ ληφθῇ φροντίς διὰ νὰ μὴ μείνωσιν ἐκτεθειμένα καὶ ἀπροστάτευτα τὰ ἐκλογικὰ δικαιώματα ἐκείνης τῆς περιοχῆς. Ἀς παραβάλῃ τις τὴν τῶρα τὰ λόγια ταῦτα τοῦ Κ. Ουάρδου μὲ τὰ σκληρὰ καὶ ἀνήκουστα βλασηστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξαίρετως οἱ πολῖται τῆς περιοχῆς ταύτης ὑπεβλήθησαν καὶ διατελοῦσιν εἰσέτι, χωρὶς μ' ὅλα ταῦτα νὰ ἐπιτύχωσιν ἐπὶ τέλους τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν ἀδιανοητικῶν αὐτῶν προσόντων, καὶ θέλει φρίξῃ παρατηρῶν τὴν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ταρτουφικῆς ὑποκρισίας κρυπτομένην σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν τοῦ τέρατος τούτου, τὸ ὁποῖον, μὴ δυνάμενον ἄλλως νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀχόρταστον τυραννικὴν λύσσαν του, ἐρήρμωσεν ἤδη εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον τὸ ἀγαπητόν του σύστημα τῆς ἀγχόνης, πρὸς σφαγίας τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος τῶν πολιτῶν. Ἐτι δὲ μᾶλλον εἰς τοῦτο θέλει φρίξῃ τις ἐντὸς ὀλίγου, ὅταν ἴδῃ ὅτι, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλογέων τῆς Κεφαλληνίας, ὅστις, ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὸ ἐνεστὼς περιοριστικὸν σύστημα, ἠδύνατο νὰ υπερβαίνῃ τὰς ἐξ ἑκατομμυρίων, δὲν θέλει πλέον, ἕνεκα τῆς ἐπιβληθείσης πολιτικῆς ἀγχόνης τοῦ Κ. Ουάρδου, συνίστασθαι εἰμὴ εἰς ὀλίγας ἑκατοντάδας.

Ἡ πρὸ πολλοῦ προκηρυχθεῖσα ἐν Ζακύνθῳ ἐφημερίς, ὁ Ῥήγας, ἐξεδόθη ἀρτίως. Τὰ διὰ τοῦ ἤδη δημοσιευθέντος πρώτου αὐτῆς ἀριθμοῦ ἐκφραζόμενα ἐλεύθερα καὶ ἐθνικὰ φρονήματα συνιστῶσιν αὐτὴν πρεπόντως εἰς τὸ κοινόν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀμφιβάλλομεν περὶ τῆς προσηκούσης αὐτῆς ὑποστηρίξεως.

Μῦθος.

Χελιδόνι, Γαΐδαρος καὶ Γουρούνι.

Ένας Γαΐδαρος ἐλύσσα, ὅταν ἤθελε ἀκούσει
Τοῦ Χελιδονίου τὴ γλῶσσα μ' εὐστροφία ν' ἀντηχῇ,
Κ' ἐπροσπάθει νὰ τὸ πιάσῃ, τὰ φτερά νὰ τοῦ μαθίσῃ,
Ἐπειδ' ὅπου εἶχε πάει τοῦ προξένου ταραχή.

Γαΐδαρε!... Πῶς τόση λύσσα ἔχεις εἰς τὸ λάλημά μου;
Τοῦλεγε τὸ Χελιδόνι. — Διὰτὶ αὐτὸς ἦ φωνή,
Ἀπεκρίθ' ἡ ἀφεντιά σου, μὴ χαλὰ τὸ γκάρισμά μου,
Καί, καθ' ἄλλο ζῶο, κάνει 'σὰ μὴδὲν νὰ μὲ φρονῇ.

--Πλὴν δὲν πταίω, Γαΐδαρέ μου. Ἄν λαλῶ, τὸ θέλ' ἡ φύσις.
Ἄν πετῶ, κί' ὁ ἴδιος βλέπεις, ὅτι ἔχω τὰ φτερά.
Καθὼς πάλ' ἡ ἀφεντιά σου, ὅταν θέλῃς νὰ γκαρίσῃς,
Κάνεις στόμα 'σὰν πηγὰδι καὶ κουνεῖς καὶ τὴν ὀρά.

Δὲν προφθάνει νὰ 'πῇ ἄλλο τὸ καίμενο Χελιδόνι,
'Ποῦ ὁ Γαΐδαρος ἀρχίζει μιὰ βλαστήμια τρομερῇ,
Καί, θὰ ἰδῇς, τοῦ λέει, ἀχρεῖο, ὅταν Γαΐδαρος θυμόνῃ,
Πόσος εἶναι ὁ θυμὸς του καὶ ἡ λύσσα φοβερῇ.

Κ' εὐθὺς ἄρχισε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ σκάῃ τὸ ρουθόνι,
Λυσσίστασμένος πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ,
Ὅπου νὰ σου καὶ πετιέται ὀμπροστά τ' ἓνα Γουρούνι.
—Βόηθα, ἀδελφε, τοῦ λέει, κ' ἡ τιμὴ μου θὰ χαθῇ.

Ἐδῶ εἶμαι 'ς ὅ,τι θέλῃς, τὸ Γουρούνι ἀπεκρίθη·
Τὴ δική σου 'σὰ δική μου τὴ νομίζω προσβολή.
Καὶ λοιπὸν τί τρέχει λέγε. — Καὶ εὐθὺς τοῦ 'διηγῆθη
ὅτι δὲν 'μπορεῖ ν' ἀκούῃ Χελιδόνι νὰ λαλῇ.

Μ' ὅλον ὅτι κ' ἐγὼ δίκια ἔχω τόσα κί' ἄλλα τόσα,
Κ' εἶσαι κί' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος φίλος μου εἰλικρινῆς,
Εἶν' τοῦ κάκου, Γαΐδαρέ μου, νὰν τοῦ κόψωμε τὴ γλῶσσα.
'Δὲν εἶν' ἔτσι; Πῆς ἂν ἴσως διαφορετικὰ φρονῇς.

— Τὸ κεφάλι σου δὲν κόβει ὅσο κόβει τὸ δικό μου,
Τοῦπε ('σὰ μὲ λίγο πείσμα καὶ μὲ ὕψος σοβαρό),
Ἐπειδὴ 'ς τὸ χέρι σου 'να νὰ παιδείψω τὸν ἐχθρό μου·
Καὶ νὰ πᾶν αὐτὸ τὸ δρᾶμα, τὸ γιὰ 'μένα λυπηρό.

Ἄκουσε: Ἐσὺ, Γουρούνι, 'πῶχεις δυνατὴ τὴ μύτη,
Ὅπου μάθης πῶς ὑπάρχει τοῦ Χελιδονίου φωνιά,
Μὲ μεγάλη ὁρμὴ τρέχε, κλειε εὐθὺς αὐτὸ τὸ σπήτι,
Κί' ἂς λαλῇ, ἂν θέλῃ, τότε 'ς τὸ βουνὸ καὶ 'ς τὴ σπηλιά.

Ἄν αὐτὸ 'πρὸ λέω κάμης, 'ποῖο ζῶο θὰ τολμήσῃ,
Ὅμπροστά εἰς δυὸ συμμάχους χοντροὺς ἔτσι νὰ φανῇ;
Εἶπε· καὶ τὸ Χελιδόνι, 'π' ὅσα εἶπαν εἶχε ἀκούσει,
Πλησιάζει καὶ τοὺς λέει μὲ λαμπρότερη φωνή:

— Ἄθλια!... μ' ὅσα κί' ἂν 'πῆτε, δὲν ἐνσπείρετε δειλία.
Θᾶλθῃ κί' ὁ καιρὸς νὰ κλαῖτε... Κί' ὅταν ἀπ' τὸν οὐρανὸ
Φθάσῃ εἰς τὴ γῆ τὸ δίκιο, θὲ νὰ ἰδῇτε τότε, ἀχρεῖα,
Τὴν εὐκίνητὴ μου γλῶσσα μὲ τί τρόπο θὰ κινῶ.

Ἐπιμύθιον.

Καθ' ἐξουσία, ὅταν βιάζῃ,
Τὸν θάνατον τῆς προστασίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΕΚΔΟΣΤΗΝ, ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΣΠΑΘΗΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η ΣΑΛΠΗΓΕ.